

รายงานการวิจัย
การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ
เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของนักเรียน ชั้น ปวช.1/4
สอน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม

โดย

อาจารย์ยุพา ไทยพิทักษ์

วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ
สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชน
กระทรวงศึกษาธิการ

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่อง : การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของ นักเรียนชั้น ปวช.1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม

ชื่อผู้วิจัย : อาจารย์ยุพา ไทยพิทักษ์

ปี พ.ศ. : 2558

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ

1) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของนักเรียนชั้น ปวช.1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม

2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของ นักเรียนชั้นปวช.1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยได้แก่ ปวช 1/4 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 1/4 แผนกวิชาพาณิชยกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาสาธิตบริหารธุรกิจ จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบ ความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย

ผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของเรียนชั้น ปวช 1/4 โดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม พบว่าผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 4.96 ($\sigma = 1.54$) และผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 5.86 ($\sigma = 2.20$)

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียน วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร โดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม พบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอยู่ 0.9 คะแนน

คำนำ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์การและการจัดการองค์กร ของนักเรียนชั้น ปวช 1/4 วิทยาลัยอาชีวศึกษาสาสนบริหารธุรกิจ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม โดยมีแบบทดสอบก่อนและหลังเป็นเครื่องมือในการวิจัย ประชากรเป็นนักเรียนชั้นปวช.1/4 จำนวน 30 คน ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น จำนวน 2 ชั้น จากนั้นจึงทำการทดสอบก่อนหลังเรียน และวิเคราะห์ผลคะแนน โดยใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ ผลการศึกษาปรากฏว่า การใช้การแบ่งกลุ่มในการเรียนการสอนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ ทำให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจในบทเรียน อีกทั้งนักเรียนสามารถทำแบบทดสอบหลังเรียน ได้คะแนนเพิ่มขึ้นจากเดิม ดังจะเห็นได้จากการเปรียบเทียบผลคะแนนหลังเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอยู่ 0.9 คะแนน

อาจารย์ยุพา ไทยพิทักษ์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ข
คำนำ	ค
สารบัญ	ง-จ
สารบัญตาราง	1-2
บทที่ 1	
บทนำ	1-2
ความสำคัญของปัญหา	2
วัตถุประสงค์การวิจัย	2
คำถามการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	2
นิยามศัพท์เฉพาะ	2
บทที่ 2	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	4
สภาพทั่วไปของสถานศึกษา	4-6
การจัดการเรียนการสอน	7-11
การจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา	11
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
บทที่ 3	
วิธีดำเนินการ	15
ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	15
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	15
วิธีการสร้างเครื่องมือ	15-16
วิธีดำเนินการทดลอง	16
การวิเคราะห์ข้อมูล	17-18
บทที่ 4	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	19-20
บทที่ 5	
สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	21
สรุป	21
อภิปรายผล	21
ข้อเสนอแนะ	23
บรรณานุกรม	24

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้ตรวจสอบเครื่องมือ	36
ภาคผนวก ค แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน	38
ภาคผนวก ง ประวัติผู้วิจัย	45

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่

1	แสดงจำนวนร้อยละค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ	27-28
2	การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนทดสอบก่อนเรียน
และหลังเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ	30-32
3.	แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนก่อนเรียน
และหลังเรียนความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ	33-34

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

จากกระแสการเปลี่ยนแปลงทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมือง มีผลผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแนวคิดในการจัดการเมืองที่เรียกว่า ปฏิรูปการเมืองการปกครอง ซึ่งมีผลมาถึงแนวคิดในการปฏิรูปการศึกษาด้วย ทั้งนี้เพราะการศึกษาเป็นกลไกสำคัญที่สามารถพัฒนาคุณภาพของบุคคลเพื่อให้บุคคลเหล่านั้นกลับมาพัฒนาสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองของประเทศให้อยู่รอดและทุกคนมีความสุข สาระสำคัญของการปฏิรูปการศึกษา แสดงออกเป็นตัวกำหนดการปฏิบัติในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่งระบุไว้ชัดเจนให้มีการจัดการเรียนการสอนโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะถือว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่แท้จริงและยั่งยืน (สมภพ สุวรรณรัฐ, มปป. : 1)

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช) พุทธศักราช 2556 เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555 – 2559 ซึ่งได้จัดวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ กับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมืองและการปกครอง พร้อมทั้งกระบวนการในการแก้ปัญหาโดยใช้หลักจริยธรรม และคุณธรรม เพื่อให้ให้นักศึกษาได้ศึกษาความเจริญก้าวหน้าในด้านวิชาการและสิ่งต่างๆ ที่มนุษย์นำมาใช้แต่การสอนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เนื้อหาในบทนี้จะเน้นถึง การจัดการองค์กร การสร้างแผนผังองค์กร ซึ่งผู้สอนจะประสบปัญหากับการจัดการเรียนการสอนที่นักศึกษาขาดความสนใจใฝ่ที่จะศึกษา ครูผู้สอนจะถ่ายทอดความรู้ใช้วิธีการบรรยายหรืออธิบายสอนให้นักศึกษา และนักศึกษาจะไม่ให้ความร่วมมือในการเรียนการสอนจึงส่งผลให้เกิดความเบื่อหน่ายและไม่น่าสนใจทั้งผู้สอนและผู้เรียน

ซึ่งสภาพปัญหาดังกล่าวนี้ชี้ให้เห็นว่าปัญหาในการจัดการเรียนการสอนควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้การเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ สัมฤทธิ์ผลตามจุดประสงค์ของการจัดการเรียนการสอน แนวทางแก้ปัญหาได้แก่ การจัดทำกรวิจัยในชั้นเรียนตามหลักสูตร ซึ่งได้ตระหนักถึงความรับผิดชอบที่ต้องจัดการเรียนการสอนให้บังเกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ครอบคลุมจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมทั้งทางด้านพุทธิพิสัย ทักษะพิสัย คุณธรรมและจริยธรรม ตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สมภพ สุวรรณรัฐ (มปป. :1) กล่าวว่าวิธีการจัดการเรียนการสอน ที่มุ่งจัดกิจกรรมที่สอดคล้องกับการดำรงชีวิตเหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและลงมือปฏิบัติจริงทุกขั้นตอนจะบังเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง ในฐานะครูผู้สอนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ จึงได้นำการวิจัยมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความสามารถและความแตกต่างของผู้เรียนโดย

วิธีการใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม ที่เน้นกระบวนการคิด การลงมือปฏิบัติและการสร้างองค์ความรู้ ด้วยตนเองมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญและบูรณาการคุณธรรมจริยธรรมค่านิยมและคุณลักษณะ ที่พึงประสงค์สอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่งและมีความสุขนำไปสู่การเป็นทรัพยากรบุคคลอันมีคุณภาพที่ดีในอนาคตต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง การจัดการองค์กรของนักศึกษา ชั้น ปวช 1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง การจัดการองค์กร ของ นักศึกษา ชั้น ปวช 1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม

คำถามการวิจัย

ผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนจริงหรือไม่ ?

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้น ปวช ¼ วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนาบริหารธุรกิจ
2. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การแบ่งกลุ่มการเรียนการสอน
 - 2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของเรียนชั้น ปวช 1/4

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับครูอาจารย์ที่สนใจการใช้การแบ่งกลุ่ม
2. ช่วยพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
3. เป็นแนวทางการวิจัยโดยใช้การแบ่งกลุ่มในรายวิชาอื่น ๆ ต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง นักศึกษาสามารถทำคะแนนสอบตามที่ครูตั้งเป้าหมายไว้
นักเรียน หมายถึง นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 Real life English 1
วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ หมายถึง วิชาที่สอนเกี่ยวกับมาตรฐานอาชีพ องค์กรและการบริการ ในองค์กร หลักการปฏิบัติในงานอาชีพ หลักการบริหารงานคุณภาพ สิ่งแวดล้อม ความปลอดภัยในการทำงาน

แบบทดสอบ หมายถึง เอกสารที่ใช้ในการทดลองและทดสอบความรู้ของนักศึกษาก่อนและหลังเรียน

บทที่ 2

เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการ องค์กร ของนักเรียน ชั้น ปวช 1/4 โดยใช้การแบ่งกลุ่ม ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

สภาพทั่วไปของสถานศึกษา

1. ข้อมูลทั่วไปของสถานศึกษา
2. ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ สังคม ชุมชนบริเวณสถานศึกษา
3. ประวัติสถานศึกษา
4. โครงสร้างการบริหารของสถานศึกษา

การจัดการเรียนการสอน

- 1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอน
- 2 ความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอน
- 3 จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 4 หลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
- 5 แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

การจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สภาพทั่วไปของสถานศึกษา

1. ข้อมูลทั่วไปของสถานศึกษา

ชื่อสถานศึกษา วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนาบริหารธุรกิจ เดิมชื่อ โรงเรียนศาสนบริหารธุรกิจ ได้รับ อนุญาตให้จัดตั้ง ปี พ.ศ. 2550 และได้เปลี่ยนชื่อเป็น วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนาบริหารธุรกิจ เมื่อวันที่ 26 เมษายน 2555 ปัจจุบันตั้งอยู่เลขที่ 73 หมู่ที่ 9 ถนนมิตรไมตรี แขวงหนองจอก เขตหนองจอก จังหวัด กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10530

โทรศัพท์ 02-543-1229 ,02-9896434

โทรสาร 02-543-1229 E-mail.....sasana_50@yahoo.co.th www.sasana.ac.th

ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดกรุงเทพมหานคร เขต 2 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการศึกษาเอกชน

2. ข้อมูลด้านเศรษฐกิจ สังคม ชุมชนบริเวณสถานศึกษา

2.1 สภาพสังคมของ ชุมชน

วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนาบริหารธุรกิจตั้งอยู่ติดถนนมิตรไมตรี มีสภาพชุมชน เศรษฐกิจ เป็นสังคมชนบท ตั้งอยู่ใกล้สถานที่สำคัญได้แก่ วัด มัสยิด โบสถ์ โรงเรียน โบราณสถาน แหล่งเรียนรู้ทางวัฒนธรรม สถานีตำรวจ ไปรษณีย์ โรงพยาบาล สถานีเดินรถประจำทาง ธนาคาร ศูนย์การค้า ตลาดสด ร้ายเสริมสวย คลินิกแพทย์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น (ชุมชนบ้านลำไทร) อาชีพของชุมชนโดยรอบ ส่วนใหญ่ มีอาชีพเกษตรกรรม รับจ้าง ค้าขาย ข้าราชการ ขายอาหาร ขายเสื้อผ้า

2.2 สภาพเศรษฐกิจของชุมชน เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ อาชีพ รายได้ ฯลฯ

วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนาบริหารธุรกิจ เป็นวิทยาลัยอาชีวศึกษาเอกชน ที่จัดการศึกษาเพื่อรองรับความต้องการของนักเรียน นักศึกษา ที่สนใจจะเรียนสายอาชีพ ปัจจุบันที่เป็นอุปสรรคต่อการตัดสินใจเรียนสายอาชีพของนักเรียน นักศึกษา มีหลายประการดังนี้

1. เรื่องค่านิยมผู้ปกครอง ที่จะให้นักเรียน นักศึกษาในความปกครองเข้าเรียนสายสามัญ เพื่อมุ่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัย และในปัจจุบัน โรงเรียนมัธยมก็มีการเข้าร่วม โครงการวิชาชีพกับวิทยาลัยการอาชีพที่ใกล้วิทยาลัยแล้วได้วุฒิการศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 6

2. เรื่องค่าใช้จ่ายในการเรียน นักเรียน นักศึกษาส่วนใหญ่มีฐานะค่อนข้างยากจนดังนั้น การที่ผู้ปกครองจะส่งเสริมสนับสนุนและจะจัดซื้ออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนทางวิชาชีพซึ่งก็เป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการเรียนภาคปฏิบัติและการสืบค้นหาข้อมูลจากคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสมัยใหม่

2.3 ข้อมูลของผู้ปกครอง เช่น วุฒิการศึกษา อาชีพ เศรษฐกิจ รายได้เฉลี่ยต่อปี ฯลฯ

ผู้ปกครองส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ทำนา รับจ้างและประกอบอาชีพอิสระ ฐานะทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับยากจนถึงปานกลาง มีรายได้น้อยไม่แน่นอน ทำให้ผู้ปกครองบางคนต้องผ่อนชำระค่าเล่าเรียนให้กับทางสถานศึกษา

3. ประวัติสถานศึกษา

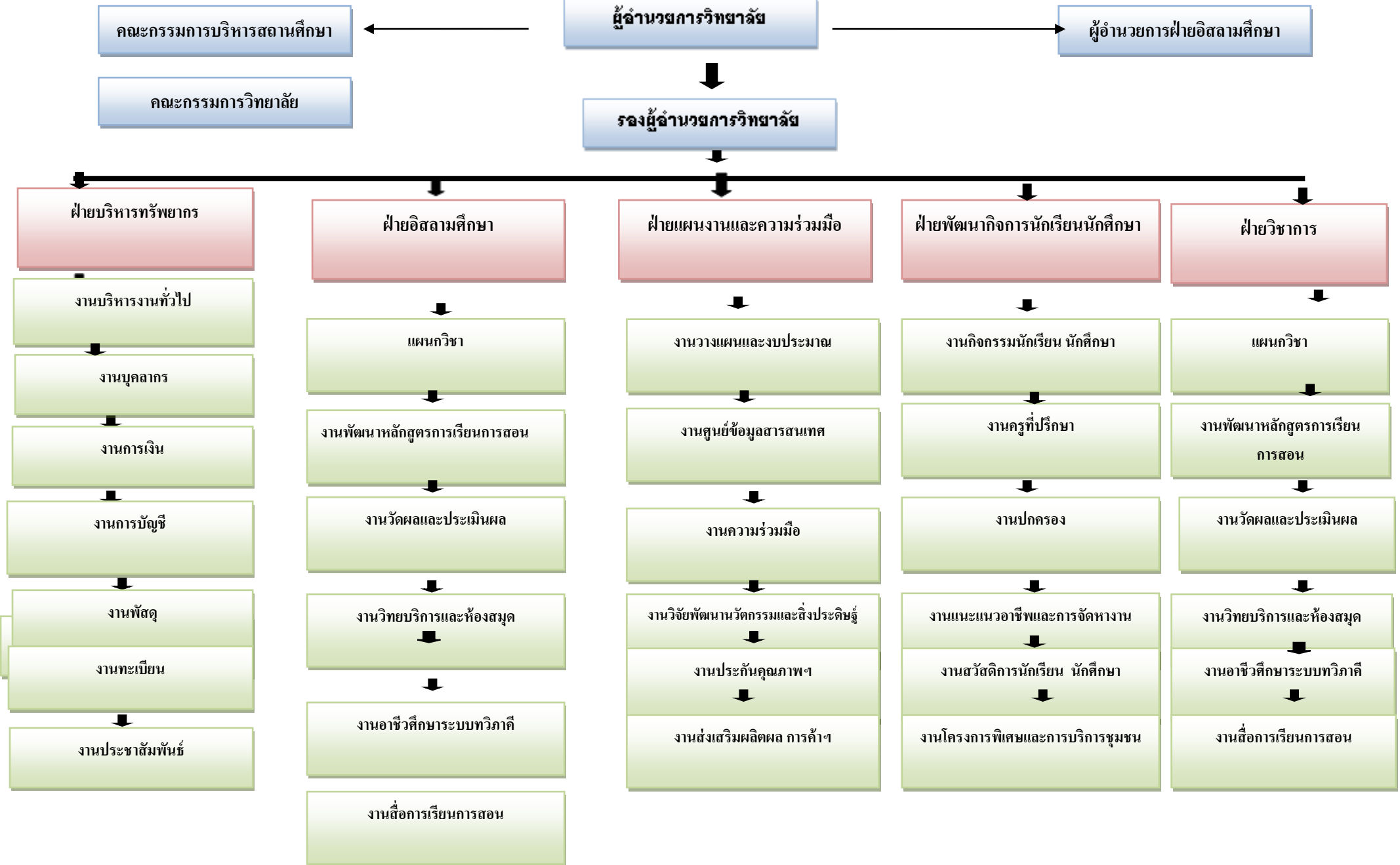
วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนาบริหารธุรกิจ ตั้งอยู่เลขที่ 73 หมู่ 9 แขวงหนองจอก เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร 10530 เดิมชื่อ โรงเรียนสตรีศาสนวิทยา ตั้งขึ้นเพื่อสนองความประสงค์ของบรรดาผู้ปกครองที่ต้องการส่งบุตรหลานเข้าศึกษาทางศาสนาอิสลาม และภาษาอาหรับควบคู่กันไปกับการศึกษาวิชาชีพหลังจากสำเร็จการศึกษาภาคบังคับแล้ว ด้วยเหตุนี้ นายสมาน มาลีพันธุ์ ประธานบริหารโรงเรียนจึงตกลงสร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก 3 ชั้น บนเนื้อที่ 2 ไร่ 1.3 งาน หรือ 3,720 ตารางเมตร พร้อมทั้งดำเนินการขอ

อนุญาตจัดตั้งเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามศึกษา และภาษาอาหรับ ได้รับใบอนุญาตเลขที่ กน. 001/2537 ออกให้ ณ วันที่ 17 พฤษภาคม 2537 ให้จัดการศึกษาหลักสูตรโรงเรียน สอนศาสนาอิสลามและภาษาอาหรับ ระดับอิสลามศึกษาตอนกลาง (มตะวิชาชีพชั้น 3 ปี และอิสลามศึกษาตอนปลาย(ชานาวิฮ์) ของกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2523 โดยมีนายมนตรี มาลีพันธุ์ เป็นผู้รับใบอนุญาตจัดตั้ง นายสมศักดิ์ มุหะหมัด เป็นครูใหญ่ และศูนย์การศึกษานอกโรงเรียนกรุงเทพมหานคร ได้ใช้สถานที่เป็นศูนย์ให้การศึกษาระดับประถมศึกษา มัธยมตอนต้น มัธยมตอนปลายไปพร้อมกันด้วย ในปีการศึกษา 2550 โรงเรียนสตรีศาสนวิทยา ได้สร้างอาคารคอนกรีตเสริมเหล็ก 4 ชั้น ห้องเรียนอีก 1 หลัง และขออนุญาตจัดการเรียนการสอน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประเภทวิชาพาณิชยกรรม สาขาวิชาพาณิชยกรรม และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ สาขาวิชาการบัญชี คอมพิวเตอร์ธุรกิจ และการตลาด ได้รับอนุญาตจัดตั้งเมื่อวันที่ 16 พฤษภาคม 2550 โดยมีนายมนตรี มาลีพันธุ์ เป็นผู้รับใบอนุญาตจัดตั้งเปลี่ยนชื่อเป็น “โรงเรียนศาสนบริหารธุรกิจ มีนักเรียนระดับ ปวช. และปวส. ในปีการศึกษา 2550 จำนวน 259 คน และต่อมาได้ขออนุญาตเปลี่ยนเป็น “วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ” ตั้งแต่วันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2555 ปัจจุบันมีนักเรียนรวม 680 คน ครูและบุคลากรทางการศึกษารวม 40 คน

4. โครงสร้างการบริหารของสถานศึกษา

เพื่อให้การบริหารจัดการศึกษาของสถานศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ บุคลากรได้ร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมประเมินผล ร่วมปรับปรุง จึงมีการกระจายอำนาจการบริหารภายในสถานศึกษาตาม โครงสร้างการบริหารงาน ดังนี้

แผนภูมิบริหารสถานศึกษา
วิทยาลัยอาชีวศึกษาศานบริหารธุรกิจ

การจัดการเรียนการสอน

1. ความหมายของการจัดการเรียนการสอน

การให้ความหมายของการจัดการเรียนการสอน มีผู้ให้ความหมายที่คล้ายคลึงกันในหลักการ แต่มีรายละเอียดที่แตกต่างกัน ดังนี้

วรัทยา ธรรมกิตติภพ (2548 : 24) ได้สรุปการเรียนการสอน หมายถึง ขั้นตอน ข้อเสนอแนะในการดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้สัมพันธ์กับเนื้อหา เพื่อให้เกิดกระบวนการเรียนรู้หรือ เกิดประสิทธิผลแก่ผู้เรียน หรือบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2546 : 72) ให้ความหมายการเรียนการสอน หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนและการกระทำทุกสิ่งทุกอย่างที่จัดขึ้นจากความร่วมมือระหว่างผู้สอนและผู้เรียน เพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ การสอนที่กำหนดไว้

ชาติชาย พิทักษ์ชนาคม (2544 : 236 237) การเรียนการสอน หมายถึง การปฏิบัติต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนการสอนเพื่อให้การสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและการเรียนรู้ของผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์การสอนที่กำหนดไว้

ไสว พักขาว (2544 : 18) ให้ความหมายการเรียนการสอน หมายถึง กระบวนการที่มีการวางแผนเพื่อจัดสภาพการณ์ให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนในการส่งเสริมการเรียนรู้ ของผู้เรียนในด้านต่าง ๆ ตามเป้าหมายที่วางไว้ ซึ่งในระหว่างการปฏิสัมพันธ์นั้นผู้สอนก็จะได้เรียนรู้จากผู้เรียนด้วย

อรทัย มูลคำและสุวิทย์ มูลคำ (2544 : 11) ได้ให้ความหมาย การเรียนการสอน หมายถึง การจัดกิจกรรมประสบการณ์หรือสถานการณ์ใด ๆ ที่มีความหมายกับผู้เรียน ได้ลงมือปฏิบัติและปฏิสัมพันธ์ กับสิ่งเหล่านี้ด้วยตนเอง โดยการสังเกต วิเคราะห์ ปฏิบัติ สรุป เพื่อสร้างนิยามความหมายและผลผลิตองค์ความรู้ด้วยตนเอง ทำให้เกิดการเรียนรู้ทุกด้านอย่าง สมดุล

กรมวิชาการ (2544) ให้ความหมายการเรียนการสอน หมายถึง ขั้นตอนที่ครูนำกิจกรรมต่าง ๆ ที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้มาสู่การปฏิบัติจริง โดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีคุณลักษณะตามเป้าหมายที่ต้องการ

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนนั้นหมายถึง สภาพการเรียนรู้ที่กำหนดขึ้นเพื่อนำผู้เรียนไปสู่เป้าหมาย เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์การเรียนการสอนที่กำหนดไว้ในแผนการเรียนรู้ให้เหมาะสมสอดคล้องกับเนื้อหาและสภาพแวดล้อม การเรียนรู้ในด้านต่าง ๆ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

2. ความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอน

กิจกรรมการเรียนการสอนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการเรียนการสอนเพราะกิจกรรม การเรียนการสอนของผู้เรียนและผู้สอนที่เหมาะสมจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546 : 72) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของกิจกรรมการเรียนการสอนไว้ดังนี้

- 2.1 กิจกรรมช่วยเร้าความสนใจของเด็ก
- 2.2 กิจกรรมจะเปิด โอกาสให้นักเรียนประสบความสำเร็จ
- 2.3 กิจกรรมจะช่วยปลูกฝังความเป็นประชาธิปไตย
- 2.4 กิจกรรมจะช่วยปลูกฝังความรับผิดชอบ
- 2.5 กิจกรรมจะช่วยปลูกฝังและส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์
- 2.6 กิจกรรมจะช่วยให้นักเรียนได้มีการเคลื่อนไหว
- 2.7 กิจกรรมจะช่วยให้นักเรียนได้รู้สึกสนุกสนาน
- 2.8 กิจกรรมช่วยให้เห็นความแตกต่างระหว่างบุคคล
- 2.9 กิจกรรมช่วยขยายความรู้และประสบการณ์ของเด็กให้กว้างขวาง
- 2.10 กิจกรรมจะช่วยส่งเสริมความงอกงามและพัฒนาการของเด็ก
- 2.11 กิจกรรมจะช่วยส่งเสริมทักษะ
- 2.12. กิจกรรมจะช่วยปลูกฝังเจตคติที่ดี
- 2.13 กิจกรรมจะช่วยส่งเสริมให้เด็กรู้จักทำงานเป็นหมู่
- 2.14 กิจกรรมจะช่วยให้เด็กเกิดความเข้าใจในบทเรียน
- 2.15.กิจกรรมจะช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดความซาบซึ้ง ความงามในเรื่องต่าง ๆ

ดังนั้น ผู้สอนจึงไม่ควรละเลยที่จะจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้น่าสนใจ ให้สอดคล้องกับวัย สติปัญญา ความสามารถของผู้เรียน และเนื้อหาของบทเรียนนั้น โดยต้องจัดอย่างมีจุดมุ่งหมาย

3. จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ชาดิชาข พัททษัธนาคม (2544 : 238) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปพร้อมกัน
2. เพื่อสนองความสามารถ ความถนัด ความสนใจของผู้เรียนทุกคน ซึ่งแต่ละคนจะมีแตกต่างกัน
3. เพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนเรียนด้วยความเพลิดเพลิน ไม่เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียน
4. เพื่อสนองเจตนารมณ์ของหลักสูตร ให้ผู้เรียนได้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็นและเกิดทักษะกระบวนการ
5. เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนกล้าแสดงออก และมีส่วนร่วมในการเรียน ผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกครั้ง เพื่อประโยชน์แก่ผู้เรียนเป็นสำคัญ

สอดคล้องกับ ไสว พักขาว (2544 : 25-26) ที่ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีนั้น จะทำให้เกิดสิ่งต่อไปนี้

1. ผู้เรียนเรียนรู้อย่างมีความหมายและมีเป้าหมาย
2. ผู้เรียนได้ใช้วิธีการเรียนรู้แบบ “ฉลาดรู้”
3. ผู้เรียนมีการพัฒนาการเรียนรู้ที่จะทำให้รู้จริง รู้แจ้ง รู้ลึกซึ้งและเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต

ต่อเนื่องตลอดชีวิต

4. ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้อย่างเหมาะสมบนพื้นฐานของการรู้จักตนเอง การผสมผสานในศาสตร์ต่าง ๆ และใช้อย่างมีคุณธรรม เพื่อพัฒนาชีวิตและสังคม

5. ผู้เรียนมีการพัฒนาอย่างสมดุล ในคุณลักษณะทางกาย ปัญญา คุณธรรมและทักษะการใช้ชีวิต

จากจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวสรุปได้ว่า ครูผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทุกครั้ง เพื่อประโยชน์แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และเรียนรู้อย่างมีความสุข

4. หลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ดีนั้น ควรเป็นไปเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสมดุลทั้งทางกาย ปัญญา คุณธรรมและทักษะการใช้ชีวิต สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพและใช้ความรู้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและส่วนรวม ดังที่ อภรณ์ ใจเที่ยง (2546 : 73-76) ได้กล่าวถึงหลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ดังนี้

- 4.1 จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับกิจกรรมของหลักสูตร
- 4.2 จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การสอน
- 4.3 จัดกิจกรรมให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัย
- 4.4 จัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับลักษณะของเนื้อหาวิชา
- 4.5 จัดกิจกรรมให้มีลำดับขั้นตอน
- 4.6 จัดกิจกรรมให้น่าสนใจ
- 4.7 จัดกิจกรรมโดยให้ผู้เรียนเป็นผู้กระทำกิจกรรม
- 4.8 จัดกิจกรรมโดยใช้วิธีการที่ทำทลายความคิดความสามารถของผู้เรียน
- 4.9 จัดกิจกรรมโดยใช้เทคนิควิธีการสอนที่หลากหลาย
- 4.10 จัดกิจกรรมโดยให้มีบรรยากาศที่รื่นรมย์
- 4.11 จัดกิจกรรมแล้วต้องมีการวัดผลการใช้กิจกรรมนั้นทุกครั้ง

จากหลักการดังกล่าวสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรดำเนินการ เพื่อประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างแท้จริง โดยมุ่งพัฒนาความเจริญทุกด้านให้แก่ผู้เรียน เราให้ผู้เรียนแสดงออกและได้มีส่วนร่วมฝึกฝนวิธีการแสวงหาความรู้ วิธีการแก้ปัญหาด้วยตนเองและจัดโดยมีบรรยากาศที่รื่นรมย์ สนุกสนานตลอดจนจัดให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน

5. แนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร

เนื่องจากหลักสูตรเป็นแผนแม่บทในการกำหนดขอบข่ายความรู้ ความสามารถและมวลประสบการณ์ ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผู้สอนจำเป็นต้องทราบถึง ความคาดหวังของหลักสูตรในภาพรวมที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะในด้านต่าง ๆ หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2556) ซึ่งเป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาอาชีพ โดยมีหลักการดังนี้

1. เป็นหลักสูตรที่มุ่งผลิตและพัฒนาแรงงานระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาอาชีพ สอดคล้องกับตลาดแรงงาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม สามารถเป็นหัวหน้างานหรือเป็นผู้ประกอบการได้

2. เป็นหลักสูตรที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีสมรรถนะในการประกอบอาชีพ มีความรู้เต็มภูมิปฏิบัติได้จริงและเข้าใจชีวิต

3. เป็นหลักสูตรที่เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการวิชาชีพมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน วิชาชีพ สามารถถ่ายโอนประสบการณ์การเรียนรู้จากสถานประกอบการ และสามารถสะสมการเรียนรู้และประสบการณ์ได้

เพื่อให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ดังกล่าว หลักสูตรจึงเน้นให้จัดกิจกรรมการเรียน การสอน (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2556) โดยยึดจุดมุ่งหมาย 9 ประการ ดังนี้

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานในการดำรงชีวิตสามารถศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมหรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น

2. เพื่อให้มีทักษะและสมรรถนะในงานอาชีพตามมาตรฐานวิชาชีพ

3. เพื่อให้สามารถบูรณาการความรู้ ทักษะจากศาสตร์ต่างๆ ประยุกต์ใช้ในงานอาชีพ สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

4. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่ออาชีพ มีความมั่นใจและภาคภูมิใจในงานอาชีพ

5. เพื่อให้มีปัญญา ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความคิดสร้างสรรค์ มีความสามารถในการจัดการ การตัดสินใจและการแก้ปัญหา รู้จักแสวงหาแนวทางใหม่ ๆ มาพัฒนาตนเอง ประยุกต์ใช้ความรู้ ในการสร้างงานให้สอดคล้องกับวิชาชีพและการพัฒนางานอาชีพอย่างต่อเนื่อง

6. เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดี มีคุณธรรม จริยธรรม ซื่อสัตย์ มีวินัย มีสุขภาพสมบูรณ์แข็งแรง ทั้งร่างกายและจิตใจ เหมาะสมกับการปฏิบัติในอาชีพนั้น ๆ

7. เพื่อให้เป็นผู้มีพฤติกรรมทางสังคมที่ดีงาม ทั้งในการทำงาน การอยู่ร่วมกัน มีความรับผิดชอบต่อครอบครัว องค์กร ท้องถิ่นและประเทศชาติ อุทิศตนเพื่อสังคม เข้าใจและเห็นคุณค่าของ ศิลปวัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่น ตระหนักในปัญหาและความสำคัญของสิ่งแวดล้อม

8. เพื่อให้ตระหนักและมีส่วนร่วมในการพัฒนาและแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ โดยเป็นกำลังสำคัญในด้านการผลิตและให้บริการ

9. เพื่อให้เห็นคุณค่าและดำรงไว้ซึ่งสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ ปฏิบัติตน ในฐานะพลเมืองดีตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

จากแนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนดังกล่าวสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียน การสอนเป็นหัวใจของการนำผู้เรียนไปสู่จุดหมายหลักของหลักสูตรผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ได้ดีเพียงใดขึ้นอยู่กับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนเป็นสำคัญ ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องจัดให้สอดคล้องกับหลักสูตร โดยเฉพาะหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2557 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นการปฏิบัติจริง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะกระบวนการคิดตัว สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตได้

การจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา

1. ลักษณะการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา

เพื่อความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา สามารถจำแนกตามลักษณะของการจัดการเรียนการสอน

2 ลักษณะของจุดประสงค์ในการจัดการเรียนการสอน นวลจิตต์ เชาวเกียรติพงษ์ (2544: 191) ได้กล่าวถึงจุดประสงค์การสอนอาชีวศึกษาไว้ 3 ประการ

2.1 จุดประสงค์การเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ได้แก่ การมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เกิดความรู้ ความเข้าใจในเรื่องการทำงาน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการทำงาน หรือแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ

2.2 จุดประสงค์การเรียนรู้ด้านเจตพิสัย (Affective Domain) ได้แก่ การมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดความรักในงานที่ทำ ฝึกลุบนิสัยและความคิดในการทำงานให้สอดคล้องกับงานอาชีพมีความใฝ่รู้และพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

2.3 จุดประสงค์การเรียนรู้ด้านทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) ได้แก่ การมุ่งเน้นให้มีการฝึกปฏิบัติงานโดยใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ และเครื่องจักรต่าง ๆ เหมือนในโรงงานหรือสถานประกอบการ จนเกิดความชำนาญ

3. ลักษณะของเนื้อหาในการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา เนื้อหาสาระของเรื่องที่จะสอนทางอาชีวศึกษาจะมีความเกี่ยวข้องกับเรื่อง

3.1 ความรู้ที่ใช้ในการปฏิบัติงาน ซึ่งมีลักษณะที่ผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้

3.2 ความรู้ที่เกี่ยวกับขั้นตอนของการปฏิบัติเทคนิคเฉพาะที่จะทำให้ทำงานได้สำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 ความรู้เกี่ยวกับคุณลักษณะนิสัยที่ดีที่เกิดจากการฝึกงาน และสามารถพัฒนาเป็นลักษณะนิสัยถาวรของผู้เรียนได้

4. ลักษณะของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอาชีวศึกษา กิจกรรมการเรียนการสอนอาชีวศึกษา ต้องทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตรงตามวัตถุประสงค์ของการสอน โดยผู้สอนต้องออกแบบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยคำนึงถึงยุทธศาสตร์การสอนที่จะนำมาใช้แล้วเกิดผลในการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาอย่างได้ผล ลักษณะของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต้องเอื้ออำนวยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ความคิด รวบรวมและหลักการ ผู้สอนจึงต้องใช้สื่อการสอนและตัวอย่างต่าง ๆ ช่วยผู้เรียนสร้างการเรียนรู้ และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำผลของการเรียนรู้ไปใช้ทำความเข้าใจในการทำงานภาคปฏิบัติ ซึ่งจะต้องจัดให้มีความสอดคล้องกับการทำงานในสถานประกอบการมากที่สุด
(นวลจิตต์ เชาวศิริพิงศ์, 2544 : 191-192)

5. ลักษณะของสื่อการเรียนการสอนอาชีวศึกษา ผู้สอนควรมีความรู้ในการเลือกใช้สื่อการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับโอกาส ต้องเลือกใช้สื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในงานที่ทำ

6. ลักษณะของการวัดและประเมินผลการเรียนการสอนอาชีวศึกษา การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอน คือ การตรวจสอบผลการเรียนรู้กับจุดประสงค์การสอนที่ตั้งไว้ วัดและประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนในด้านพุทธิพิสัย สามารถใช้แบบทดสอบได้ แต่การเรียนรู้เจตพิสัยและทักษะพิสัยต้องใช้วิธีการสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียน หรือสามารถใช้แบบทดสอบ หรือแบบสังเกตพฤติกรรม การทำงานของผู้เรียน โดยจะต้องมีการตั้งประเด็นการสังเกตและทดสอบไว้ล่วงหน้าด้วย
(นวลจิตต์ เชาวศิริพิงศ์, 2544 : 192)

7. ลักษณะบทบาทของผู้สอนอาชีวศึกษาในการจัดการเรียนการสอน บทบาทสำคัญของผู้สอนอาชีวศึกษา คือ การเตรียมความพร้อมด้านเนื้อหาที่เป็นความรู้ ทักษะปฏิบัติที่ต้องฝึกฝน มีการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน การเตรียมคำถามที่จะใช้กระตุ้นและช่วยในการเชื่อมโยงความคิดของผู้เรียน การเตรียมสื่อการสอน และเครื่องมือที่จะใช้ในการวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนนอกจากนี้ ผู้สอนอาชีวศึกษาต้องมีบทบาทในการแสดงตนเป็นแบบแผนและเป็นตัวอย่างที่ดี

8. ลักษณะบทบาทของผู้เรียนในการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษา ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้ในการปฏิบัติงานได้ จำเป็นต้องลงมือฝึกปฏิบัติและศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง โดยผู้สอนจะเป็นผู้จัดประสบการณ์ต่างๆ ให้การเรียน โดยการปฏิบัติจริงเป็นลักษณะสำคัญของบทบาทที่ผู้เรียนอาชีวศึกษาจะต้องมี นอกเหนือจากการเรียนรู้เนื้อหาสาระและการได้ฝึกประสบการณ์เพื่อการปลูกฝังเจตคติที่ดี ต่อการทำงานด้วย (วรיתהา ธรรมกิตติพิภ, 2548 : 31)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาการสอนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีหลากหลาย ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นสิ่งที่ชี้ผลลัพธ์ของการจัดการศึกษา ซึ่งนอกจากจะเป็นเรื่องการพัฒนาความรู้ความสามารถทางสติปัญญาของผู้เรียนแล้ว ยังแสดงถึงคุณค่าของหลักสูตร การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ความรู้ความสามารถของครูผู้สอน และผู้บริหาร มีผู้กล่าวถึงความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้หลายท่าน ดังนี้ อัจฉรา สุขารมณ และอรพินทร์ ชูชม (2530: 10) ได้กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับความสำเร็จที่ได้รับจากการเรียนซึ่งได้ประเมินผลจากสองวิธี คือ (1) กระบวนการที่ได้จากแบบทดสอบ โดยใช้แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทั่วไป (2) กระบวนการที่ได้จากเกรดเฉลี่ยของสถาบันการศึกษาซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อนและช่วงเวลายาวนาน และ อุทุมพร จามรมาน (2535: 38) อธิบายว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นการบอกความสามารถของผู้เรียน ในการวิเคราะห์ วิเคราะห์ ความพยายามในการเรียน ทักษะในการศึกษาเล่าเรียนและการปฏิบัติ มีการเข้าห้องเรียน มีความสนใจ และมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ สำหรับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ได้ให้ความหมายของคำว่า “สัมฤทธิ์” ว่า หมายถึง ความสำเร็จ (ในคำว่า สัมฤทธิ์ผล)

มนตร์วิ นันตะเสน (2543: 26) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ความสามารถของผู้เรียนที่เกิดขึ้นหลังจากได้รับการฝึกอบรมสั่งสอนทั้งในสถานศึกษาและนอกสถานศึกษา จึงถือได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือผลผลิตที่สำคัญของการเรียนการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นกิจกรรมหลักในกระบวนการเรียนการสอนของครู นอกจากนี้ สุดาลักษณ์ เข็มพรมมา (2548, 20) ให้ความหมายของ “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน” ว่า หมายถึงความรู้หรือทักษะของบุคคลอันเกิดจากการเรียนรู้ โดยการแสดงออกซึ่งความสำเร็จของบุคคลในการเข้าถึงความรู้ใด ๆ นั้นสามารถวัดได้ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทั่วไป

สุรพล ประยงค์พันธ์(2530:17) ได้กล่าวว่าการเรียนด้วยตนเองเป็นกลุ่มเป็นวิธีการที่ให้นักเรียนเรียนด้วยตัวเองเป็นกลุ่ม โดยนักเรียนแต่ละคนจะมีชุดการสอนละชุดการสอนคนละชุดเพื่อศึกษาเนื้อหาเดียวกัน เมื่อนักเรียนคนใดคนหนึ่งมีปัญหาในการเรียนก็สามารถปรึกษาหาหรือกับเพื่อนในกลุ่มได้

องค์ประกอบขององค์การแห่งการเรียนรู้ แนวคิดขององค์การแห่งการเรียนรู้ของ Senge (1990) ให้ความสำคัญกับความ สามารถในการเรียนรู้ที่เร็วกว่าคู่แข่ง ที่ถือเป็นข้อได้เปรียบทางธุรกิจที่ยั่งยืน (sustainable competitive) โดยการเรียนรู้จะต้องเป็นการเรียนรู้อย่าง เต็มที่ (learning fullness) ของทุกคน และทุกระดับในองค์การ โดยถือว่าคนทุกคนมีธรรมชาติของ การเป็นนักเรียนรู้(learner) มีธรรมชาติในการที่จะเรียนรู้และรักที่จะเรียนรู้เพื่อแสวงหาสิ่งที่ดีให้แก่ชีวิต ดังนั้นองค์การแห่งการเรียนรู้จึงมีหน้าที่สำคัญในการหาหนทางที่จะช่วยให้คนมีความ สามารถในการที่จะ เรียนรู้(ability to learn) มีความสามารถที่จะเรียนรู้ร่วมกับคนอื่นและมีการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนา คนให้เปลี่ยนแปลงโลกทัศน์หรือ

วิธีการมองโลกเสียใหม่ เป็นการมองในภาพรวม ส่งเสริมให้คนและองค์กร เรียนรู้ร่วมกันพัฒนาองค์กร ให้มีความสามารถในการแสวงหาความรู้และนำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ สามารถถ่ายทอดความคิด หรือความรู้ไปสู่การปฏิบัติได้ในการทำงาน ซึ่งจะ使人และองค์กรสามารถที่จะทำ ความปรารถนา และความต้องการของเขาให้กลายเป็นความจริงขึ้นมาจริงอาจสรุปได้ว่าแนวคิดสำคัญของ องค์กรแห่งการ เรียนรู้อยู่ที่การให้ความสำคัญกับการเรียนรู้กระบวนการเรียนรู้และความสามารถในการเรียนรู้ ของคนใน องค์กร โดยองค์กรมีบทบาทเป็นผู้สร้างและสนับสนุนการเรียนรู้(support system) และทำให้ การเรียนรู้ กลายเป็นวัฒนธรรมองค์กร โดยมีทฤษฎีการเรียนรู้เป็นตัวนำ ดังนั้นการที่จะสร้างหรือพัฒนา องค์กรให้ เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้จึงต้องตระหนักถึงการพัฒนาทักษะบุคคลในองค์กร โดยการ ส่งเสริมและ สนับสนุนการเรียนรู้ให้เกิดกับบุคคลทุกคนทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ คือ ต้องทำให้ บุคคล เรียนรู้ก่อนองค์กรจึงจะเกิดการเรียนรู้เนื่องจากการเรียนรู้จะทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลง พฤติกรรม เมื่อพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีจะทำให้องค์กรเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและพัฒนา ไป ในทางที่ดีด้วย (Swieringa and Wierdsma, 1992) ซึ่งในอนาคตองค์กรจะได้เปรียบในการแข่งขัน เมื่อ บุคคลในองค์กรสามารถเรียนรู้ได้เร็วกว่าคู่แข่ง (Senge, 1990)

จากเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่กล่าวมาทั้งหมด จะเห็นได้ว่าการสอนวิชา ความรู้เกี่ยวกับ งานอาชีพ มีความจำเป็นจะต้องจัดการเรียนการสอนโดยใช้การแบ่งกลุ่ม เพื่อให้ นักศึกษาได้รับการฝึกฝน อบรม ให้มีความรู้ความสามารถในการปฏิบัติงาน ตลอดจนมีทัศนคติที่ดีและมีทักษะในวิชาชีพถึงเกณฑ์ ซึ่งเป็นที่ยอมรับก่อนที่จะเข้าสู่ตลาดแรงงาน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการ องค์กร ของนักเรียน ชั้น ปวช 1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม ผู้วิจัยได้ดำเนินการตาม ขั้นตอนดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. วิธีการสร้างเครื่องมือ
4. วิธีดำเนินการทดลอง
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้านี้ได้แก่ นักเรียนชั้น ปวช 1/4 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาศสนบริหารธุรกิจ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ ในภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2558 ทั้งหมดจำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการ องค์กร ของนักเรียนชั้น ปวช.1/4
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชา วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและ การจัดการองค์กร ของนักเรียนชั้น ปวช.1/4

วิธีการสร้างเครื่องมือ

สำหรับวิธีการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการ จัดการองค์กร ของ นักเรียนชั้น ปวช.1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
 - 1.1. ศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2556 คู่มือและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับ แผนการจัดการเรียนรู้
 - 1.2. ศึกษาวิธีการแบ่งกลุ่มจากหนังสือ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 1.3 วิเคราะห์เนื้อหาและกำหนดขอบเขตของเนื้อหา
 - 1.4 กำหนดจุดประสงค์ทั่วไป จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม และคุณลักษณะที่ต้องการเน้น

- 1.5 กำหนดโครงสร้างและเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์
 - 1.6 ดำเนินการแบ่งกลุ่มตามลำดับของจุดประสงค์การเรียนรู้ ลำดับเนื้อหาและโครงสร้างที่กำหนดไว้
 - 1.7 นำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนให้ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาพิจารณา จำนวน 2 ท่าน ดังนี้
 - 1) อาจารย์พัชรากาญจน์ สุกเกษมพัฒน์
 - 2) อาจารย์วัลภา สรรเสริญ
 - 1.8 ปรับปรุงแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
 - 1.9 จัดทำแบบทดสอบสมบูรณ์พร้อมที่จะนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป
2. การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้
- 2.1 ศึกษาเอกสารและตำราที่เกี่ยวข้องกับวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ
 - 2.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากหนังสือ ตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้อง
 - 2.3 วิเคราะห์เนื้อหาตามจุดประสงค์จากแผนการสอน
 - 2.4 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ครอบคลุมเนื้อหาตามจุดประสงค์
 - 2.5 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 2 คน พิจารณา เพื่อนำมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) ดังนี้
 - 1) อาจารย์พัชรากาญจน์ สุกเกษมพัฒน์
 - 2) อาจารย์วัลภา สรรเสริญ
 - 2.6 ปรับปรุงแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ
 - 2.7 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้เพื่อวิเคราะห์หาค่าความยากง่าย (P) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยพิจารณาว่าข้อใดที่นักเรียนตอบถูกมากตัดออกข้อใดที่นักเรียนตอบถูกน้อยตัดออก
 - 2.8 นำแบบทดสอบที่วิเคราะห์ได้ไปปรับปรุงใหม่ จัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ นำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนต่อไป

วิธีดำเนินการทดลอง

1. นำการแบ่งกลุ่มเนื้อหาวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ ไปใช้จริงกับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ ๑ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โดยดำเนินการดังนี้
 - 1.1 ให้นักศึกษาศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ องค์กรและการจัดการองค์กร
 - 1.2 ให้นักศึกษาเรียนทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน เกี่ยวกับองค์กรและการจัดการองค์กร

1.3 ให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติตามแบบทดสอบ

1.4 ครูตรวจสอบการฝึกปฏิบัติของนักเรียนอย่างใกล้ชิด และทำการแก้ไขทันทีเมื่อพบว่านักเรียนทำผิดเพื่อให้แก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ

1.5 ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน และแบบสอบถามความพึงพอใจ

2. ครูนำกระดาษคำตอบที่ได้จากการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre - test) และหลังเรียน (Post - test) ไปตรวจให้คะแนนโดยข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ข้อที่ตอบผิด ให้ 0 คะแนน

3. นำผลการตรวจสอบแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียน (Pre - test) หลังเรียน (Post - test) ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

1. การหาค่าสถิติพื้นฐาน คือร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543 : 102 – 103)

1.1 ค่าร้อยละ

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ
f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย

$$\mu = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ μ แทนค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
N แทนจำนวนคะแนนในกลุ่ม

1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$\sigma = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ σ แทนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$$\begin{aligned} \Sigma X & \text{ แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัว} \\ N & \text{ แทนจำนวนคะแนนในกลุ่ม} \end{aligned}$$

2. การเปรียบเทียบผลของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและคะแนนทดสอบหลังเรียนขององค์กรและการจัดการองค์กร โดยการหาผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (พรรณี ลีกิจวัฒน์นะ, 2551 : 145-146)

$$D = \Sigma \mu_Y - \Sigma \mu_X$$

เมื่อ D แทน ผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ย

μ_Y แทน ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบหลังเรียน

μ_X แทน ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบก่อนเรียน

Σ แทนผลรวม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์การและการจัดการองค์กร ของนักศึกษาชั้น ปวช .1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทดสอบก่อนเรียน และคะแนนทดสอบหลังเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ

คะแนน	ร้อยละ	μ	σ
คะแนนทดสอบก่อนเรียน	16.53	4.96	1.54
คะแนนทดสอบหลังเรียน	19.53	5.86	2.20

จากตารางที่ 1 พบว่าผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 4.96 ($\sigma = 1.54$) คิดเป็นร้อยละ 16.53 ส่วนผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 5.86 ($\sigma = 2.20$) คิดเป็นร้อยละ 19.53 (ตารางภาคผนวกที่ 1, 2)

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ

คะแนน	μ	D
คะแนนทดสอบก่อนเรียน	4.96	0.9
คะแนนทดสอบหลังเรียน	5.86	

จากตารางที่ 2 พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอยู่ 0.9 คะแนน นั่นคือคะแนนที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนสูงกว่า คะแนนที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน เป็นจริงตามคำถามการวิจัยที่ตั้งไว้ (ตารางภาคผนวกที่ 3)

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการ องค์กร ของนักเรียน ชั้น ปวช. 1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

สรุปผล

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของนักเรียน ของนักเรียนชั้น ปวช. 1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม พบว่าผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนมีค่าเฉลี่ย 4.96 ($\sigma = 1.54$) ส่วนผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย 5.86

($\sigma = 2.20$)

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียนวิชาวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของนักเรียนของนักเรียน ชั้น ปวช. 1/4 ที่สอนโดยใช้การแบ่งกลุ่มพบว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนวิชาวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ ของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอยู่ 0.9 คะแนน

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของนักเรียน ชั้น ปวช. 1/4 ที่สอนโดยใช้การเทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่มสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของคะแนนทดสอบก่อนเรียนกับหลังเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของนักเรียนชั้น ปวช. 1/4 พบว่า คะแนนทดสอบหลังเรียนวิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ มีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียนอยู่ 0.9 คะแนน ทั้งนี้ เนื่อง มาจากแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนมีความชัดเจน นักศึกษาเข้าใจง่าย และผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อาจารย์ ดร. มงคล เฟื่องขจร (2558 : 30) จากการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยระหว่างก่อนและหลังเรียนมีค่านัยสำคัญอยู่ที่ระดับ 0.05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

- 1.1 การนำรูปแบบกระบวนการวิจัยไปใช้ในชั้นเรียนควรจะต้องมีการปรับเพื่อให้เข้ากับสภาพของนักเรียนแต่ละห้องเนื่องจากนักเรียนแต่ละห้องนั้นมีปัญหาที่แตกต่างกัน
- 1.2 ในการจัดการเรียนการสอนควรมีกิจกรรมที่ส่งเสริมเจตคติที่ทำให้นักเรียน-นักศึกษา มีความรู้สึกที่ดีสนุกสนานกับการเรียน และรู้สึกอยากเรียน
- 1.3 ควรมีการศึกษาในด้านการใช้เวลาที่เหมาะสมเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการวิจัยเชิงปฏิบัติการในชั้นเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าต่อไป

- 2.1 ควรเลือกใช้เครื่องในการเก็บรวบรวมข้อมูล ที่สะดวกต่อการนำไปใช้และสามารถวิเคราะห์ได้อย่างรวดเร็ว
- 2.2 วิทยาลัย ควรให้การสนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัยครั้งต่อไป

บรรณานุกรม

- งานประกันคุณภาพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ. 2556. รายงานประเมินคุณภาพภายในสถานศึกษาเอกชน ประเภทอาชีวศึกษา ประจำปีการศึกษา 2556 วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ. ฝ่ายแผนงานและความร่วมมือ, วิทยาลัยอาชีวศึกษาศาสนบริหารธุรกิจ.
- ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม. 2544. จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นันทกา พหลยุทธ. 2544. รายงานการพัฒนาการเรียนการสอนเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ CIPPA MODEL 605 ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6. <http://www.thairesearch.org/result/info2.php?>
- นวลจิตต์ เขาวีรติพงษ์. 2535. การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่เน้นทักษะปฏิบัติสำหรับครูวิชาอาชีพ. วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก , จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2543. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.
- วรัทยา ธรรมกิตติภพ. 2548. แนวทางการจัดการเรียนการสอนตามแนวทางสมรรถภาพวิชาชีพ สาขางานการบัญชี หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2545 (ปรับปรุงพุทธศักราช 2546). วิทยานิพนธ์ปริญญาเอก, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. 2556. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพพุทธศักราช 2556 ประเภทวิชาพาณิชยกรรม. (อัคราณา)
- _____. 2544 การจัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการวิจัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว .
- สมภพ สุวรรณรัฐ. มปป. หลักและแนวทางการจัดการเรียนการสอนอาชีวศึกษาโดยยึดผู้เรียนเป็นสำคัญตามรูปแบบ CIPPA .เอกสารประกอบการอบรมเชิงปฏิบัติการ “เขียนแผนการสอนที่เน้นสมรรถนะอาชีพ”. (อัคราณา)
- ไสว พักขาว. 2544. หลักการสอนสำหรับเป็นครูมืออาชีพ. กรุงเทพมหานคร : เอ็มพันธ์.
- อนงค์ อึ้งตระกุล. 2541. การประเมินโดยใช้แฟ้มสะสมงานรายวิชาบัญชีบริการระดับชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาอาชีวศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรทัย มูลคำ และสุวิทย์ มูลคำ. 2544. CHILD CENTRED: STORTLINE METHOD: การบูรณาการหลักสูตรและการเรียนการสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ. กรุงเทพมหานคร : ภาพพิมพ์.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. 2546. หลักการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : โอ.เอส.พรินติ้งเฮ้าส์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แสดงคะแนนผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางภาคผนวกที่ 1 แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน.วิชา
ความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ ของนักศึกษาชั้น ปวช 1/4

นักเรียน (คน)	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (10 คะแนน)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (10 คะแนน)
1	4	6
2	6	5
3	4	9
4	5	4
5	6	4
6	5	7
7	3	4
8	6	7
9	6	9
10	3	4
11	5	7
12	6	7
13	3	3
14	6	7
15	5	5
16	0	0
17	6	5
18	5	3
19	4	5
20	7	9
21	4	8

นักเรียน (คน)	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (10 คะแนน)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (10 คะแนน)
22	5	6
23	8	10
24	6	7
25	6	8
26	6	5
27	5	5
28	5	5
29	6	8
30	3	4
รวม	149	176
เฉลี่ย	4.96	5.86
ร้อยละ	16.53	19.53

สูตรที่ใช้ในการคำนวณหาค่าร้อยละ (บุญชม ศรีสะอาด, 2543 : 102)

$$P = \frac{f}{N} \times 100$$

เมื่อ P แทน ค่าร้อยละ
 f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
 N แทน จำนวนความถี่ทั้งหมด

ค่าร้อยละของคะแนนทดสอบก่อนเรียน

$$\begin{aligned} P &= \frac{f}{N} \times 100 \\ &= \frac{149 \times 100}{30} \\ &= 496.66\% \end{aligned}$$

ค่าร้อยละของคะแนนทดสอบหลังเรียน

$$\begin{aligned} P &= \frac{f}{N} \times 100 \\ &= \frac{176 \times 100}{30} \\ &= 586.66\% \end{aligned}$$

สูตรที่ใช้ในการคำนวณหาค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2543 : 103)

$$\mu = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ μ แทนค่าเฉลี่ย
 $\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
 N แทนจำนวนคะแนนในกลุ่ม

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบก่อนเรียน

$$\begin{aligned} \mu &= \frac{\sum X}{N} \\ &= \frac{149}{30} \\ &= 4.96 \end{aligned}$$

ค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบหลังเรียน

$$\begin{aligned} \mu &= \frac{\sum X}{N} \\ &= \frac{176}{30} \\ &= 5.86 \end{aligned}$$

ตารางภาคผนวกที่ 2 แสดงคะแนนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ

นักเรียน (คน)	คะแนนทดสอบก่อนเรียน		คะแนนทดสอบหลังเรียน	
	X_1	X_1^2	X_2	X_2^2
1	4	16	6	36
2	6	36	5	25
3	4	16	9	81
4	5	25	4	16
5	6	36	5	25
6	5	25	7	49
7	3	9	4	16
8	6	36	7	49
9	6	36	9	81
10	3	9	4	16
11	5	25	7	49
12	6	36	7	49
13	3	9	3	9
14	6	36	7	49
15	5	25	5	25
16	0	0	0	0
17	6	36	5	25
18	5	25	3	9
19	4	16	5	25
20	7	49	9	81
21	4	16	8	64
22	5	25	6	36
23	8	64	10	100
24	6	36	7	49
25	6	36	8	64
26	6	36	5	25
27	5	25	5	25

นักเรียน (คน)	คะแนนทดสอบก่อนเรียน		คะแนนทดสอบหลังเรียน	
	X_1	X_1^2	X_2	X_2^2
28	5	25	5	25
29	6	36	8	64
30	3	9	4	16
รวม	$\sum X_1 = 149$	$\sum X_1^2 = 809$	$\sum X_2 = 176$	$\sum X_2^2 = 1174$

สูตรที่ใช้ในการคำนวณค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (บุญชม ศรีสะอาด, 2543 : 103 – 104)

$$\sigma = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ	σ	แทนส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทนคะแนนแต่ละตัว
	N	แทนจำนวนคะแนนในกลุ่ม
	\sum	แทนผลรวม

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทดสอบก่อนเรียน

$$\begin{aligned} \sigma &= \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \\ &= \frac{30\sqrt{(809) - (149)^2}}{30(30-1)} \\ &= \sqrt{2.37} \\ &= 1.54 \end{aligned}$$

ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนทดสอบหลังเรียน

$$\begin{aligned} \sigma &= \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}} \\ &= \frac{30\sqrt{(1174) - (176)^2}}{30(30-1)} \\ &= \sqrt{4.87} \\ &= 2.20 \end{aligned}$$

ตารางภาคผนวกที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
วิชาความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ

นักเรียน (คน)	คะแนนทดสอบ	
	หลังเรียน (Y)	ก่อนเรียน (X)
1	6	4
2	5	6
3	9	4
4	4	5
5	4	6
6	7	5
7	4	3
8	7	6
9	9	6
10	4	3
11	7	5
12	7	6
13	3	3
14	7	6
15	5	5
16	0	0
17	5	6
18	3	5
19	5	4
20	9	7
21	8	4
22	6	5
23	10	8
24	7	6
25	8	6
26	5	6
27	5	5

นักเรียน (คน)	คะแนนทดสอบ	
	หลังเรียน (Y)	ก่อนเรียน (X)
28	5	5
29	8	6
30	4	3
	176	149

วิธีการคำนวณเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย (พรณี ลีกิจวัฒน์, 2551 : 145-146)

$$D = \sum \mu_Y - \sum \mu_X$$

เมื่อ **D** แทน ผลต่างระหว่างค่าเฉลี่ย

μ_Y แทน ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบหลังเรียน

μ_X แทน ค่าเฉลี่ยคะแนนทดสอบก่อนเรียน

\sum แทน ผลรวม

$$D = \sum \mu_Y - \sum \mu_X$$

$$= 4.96$$

$$= 5.86$$

ภาคผนวก ข
รายชื่อผู้ตรวจเครื่องมือ

ผู้ตรวจสอบแบบทดสอบ

1. อาจารย์ไพฑูริกาคุณันต์ สุขเกษมพัฒน์
2. อาจารย์วัลภา สรรเสริญ

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

แบบทดสอบก่อนเรียน

1. ผู้บริหารระดับใดที่จำเป็นต้องมีทักษะด้านเทคนิคการทำงานมากที่สุด
 - ก. ผู้บริหารระดับต่ำ
 - ข. ผู้บริหารระดับต้น
 - ค. ผู้บริหารระดับกลาง
 - ง. ผู้บริหารระดับผู้เชี่ยวชาญ
 - จ. ผู้บริหารระดับสูง

2. ข้อใดกล่าวเกี่ยวกับการบริหารกับการจัดการ ไม่ถูกต้อง
 - ก. การบริหาร กับการจัดการ มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน
 - ข. การบริหารใช้ในระบอบราชการ
 - ค. การจัดการใช้ในระบอบเอกชน
 - ง. ผู้บริหารเป็นผู้ปฏิบัติงานในระดับสูง
 - จ. ผู้จัดการ ใช้กับผู้ปฏิบัติงานในระดับรองจากผู้บริหาร

3. การจัดโครงสร้างขององค์กรแบบใดที่เหมาะสมสำหรับองค์กรที่เริ่มต้นใหม่หรือมีขนาดเล็ก
 - ก. แบบเป็นทางการ
 - ข. แบบไม่เป็นทางการ
 - ค. แบบสูง
 - ง. แบบแบนราบ
 - จ. แบบเมทริกซ์

4. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะสำคัญขององค์กรธุรกิจ
 - ก. ต้องมีที่ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง
 - ข. ต้องมีการกำหนดเป้าหมาย
 - ค. ต้องมีการทำกิจกรรมร่วมกัน ประสานงานร่วมกัน
 - ง. ต้องมีการจัดโครงสร้างองค์กร
 - จ. ต้องมีวิธีการดำเนินงาน

5. ข้อใดคือสิทธิที่เกิดขึ้นจากตำแหน่ง หน้าที่การงาน

- ก. การกระจายอำนาจ
- ข. การมอบหมายงาน
- ค. อำนาจ
- ง. อำนาจหน้าที่
- จ. การรวมอำนาจ

6. การจัดตั้งหน่วยงานทำหน้าที่ประสานงานเหมาะสมสำหรับกิจการประเภทใด

- ก. ธุรกิจไถ่อย่างห้าดาว
- ข. ธุรกิจที่ไอที
- ค. ธุรกิจมินิมาร์ท
- ง. ธุรกิจร้านเสริมสวย
- จ. ธุรกิจห้องเสื้อสำเร็จรูป

7. ข้อใดไม่ใช่ ทรัพยากรบริหาร (INPUT)

- ก. คน
- ข. การวางแผน
- ค. เงิน
- ง. วัตถุดิบ
- จ. วิธีการ

8. ตำแหน่งประธานบริษัท ผู้อำนวยการ เป็นตำแหน่งผู้บริหารระดับใด

- ก. ผู้บริหารระดับต่ำ
- ข. ผู้บริหารระดับต้น
- ค. ผู้บริหารระดับกลาง
- ง. ผู้บริหารระดับผู้เชี่ยวชาญ
- จ. ผู้บริหารระดับสูง

9. บริษัท ซีวิน จำกัด ได้มีการปรับโครงสร้างและพัฒนาทักษะความรู้ของพนักงาน ทั้งนี้ตรงกับระบบการบริหารจัดการข้อใด

- ก. การประเมินผลการปฏิบัติงาน
- ข. การปรับตัวหรือการเปลี่ยนแปลง

ค. การประสานงาน

ง. การควบคุม

จ. การแก้ไข

10. การจัดแผนงานที่จัดแบบมีประธานสูงสุด รองลงมาได้แก่ ฝ่ายผลิต ฝ่ายตลาด ฝ่ายบัญชี ฝ่ายบุคคล เรียกว่าการจัดแผนงานตามข้อใด

ก. การจัดแผนงานตามผลิตภัณฑ์

ข. การจัดแผนงานตามการตลาด

ค. การจัดแผนงานแบ่งตามหน้าที่

ง. การจัดแผนงานตามประเภทลูกค้า

จ. การจัดแผนงานตามแบบแมทริกซ์

.....

แบบทดสอบหลังเรียน พร้อมเฉลย

1. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะสำคัญขององค์กรธุรกิจ

- ก. ต้องมีที่ปรึกษาเชี่ยวชาญเฉพาะทาง
- ข. ต้องมีการกำหนดเป้าหมาย
- ค. ต้องมีการทำกิจกรรมร่วมกัน ประสานงานร่วมกัน
- ง. ต้องมีการจัดโครงสร้างองค์กร
- จ. ต้องมีวิธีการดำเนินงาน

คำตอบ ก. ลักษณะสำคัญขององค์กรธุรกิจไม่จำเป็นต้องมีที่ปรึกษาเชี่ยวชาญเฉพาะทาง

2. การจัดตั้งหน่วยงานทำหน้าที่ประสานงานเหมาะสำหรับกิจการประเภทใด

- ก. ธุรกิจไก่อ่างห้าดาว
- ข. ธุรกิจทีโอที
- ค. ธุรกิจมินิมาร์ท
- ง. ธุรกิจร้านเสริมสวย
- จ. ธุรกิจห้องเสื้อสำเร็จรูป

คำตอบ ข. การจัดตั้งหน่วยงานทำหน้าที่ประสานงานเหมาะสำหรับกิจการขนาดใหญ่ เช่น ธุรกิจทีโอที

3. การจัดแผนงานที่จัดแบบมีประธานสูงสุด รองลงมาได้แก่ ฝ่ายผลิต ฝ่ายตลาด ฝ่ายบัญชี ฝ่ายบุคคล เรียกว่าการจัดแผนงานตามข้อใด

- ก. การจัดแผนงานตามผลิตภัณฑ์
- ข. การจัดแผนงานตามการตลาด
- ค. การจัดแผนงานแบ่งตามหน้าที่
- ง. การจัดแผนงานตามประเภทลูกค้า
- จ. การจัดแผนงานตามแบบเมทริกซ์

คำตอบ ค. การจัดแผนงานแบ่งตามหน้าที่จะเห็นได้ว่าแต่ละฝ่ายจะมีหน้าที่ตามตำแหน่งและแบ่งงานกันตามความถนัด

4. การจัดโครงสร้างขององค์กรแบบใดที่เหมาะสมสำหรับองค์กรที่เริ่มต้นใหม่หรือมีขนาดเล็ก

- ก. แบบเป็นทางการ
- ข. แบบไม่เป็นทางการ
- ค. แบบสูง

ง. แบบแบนราบ

จ. แบบเมทริกซ์

คำตอบ ง. โครงสร้างขององค์กรแบบแบนราบเป็นโครงสร้างที่เหมาะสมสำหรับองค์กรที่เริ่มต้นใหม่หรือมีขนาดเล็ก

5. ข้อใดคือสิทธิที่เกิดขึ้นจากตำแหน่ง หน้าที่การงาน

ก. การกระจายอำนาจ

ข. การมอบหมายงาน

ค. อำนาจ

ง. อำนาจหน้าที่

จ. การรวมอำนาจ

คำตอบ ง. อำนาจหน้าที่คือ สิทธิที่เกิดขึ้นจากตำแหน่ง หน้าที่การงาน

6. ข้อใดกล่าวเกี่ยวกับการบริหารกับการจัดการไม่ถูกต้อง

ก. การบริหาร กับการจัดการ มีความหมายไม่เกี่ยวข้องกัน

ข. การบริหารใช้ในระบบราชการ

ค. การจัดการใช้ในระบบเอกชน

ง. ผู้บริหารเป็นผู้ปฏิบัติงานในระดับสูง

จ. ผู้จัดการ ใช้กับผู้ปฏิบัติงานในระดับรองจากผู้บริหาร

คำตอบ ก. การบริหาร กับการจัดการ มีความหมายใกล้เคียงกัน ใช้แทนกันได้

7. ข้อใดไม่ใช่ ทรัพยากรบริหาร (INPUT)

ก. คน

ข. การวางแผน

ค. เงิน

ง. วัตถุประสงค์

จ. วิธีการ

คำตอบ ข. การวางแผนเป็นองค์ประกอบหนึ่งในเรื่องของกระบวนการ

8.บริษัท ชีวิน จำกัด ได้มีการปรับโครงสร้างและพัฒนาทักษะความรู้ของพนักงาน ทั้งนี้ตรงกับระบบการบริหารจัดการข้อใด

- ก. การประเมินผลการปฏิบัติงาน
- ข. การปรับตัวหรือการเปลี่ยนแปลง
- ค. การประสานงาน
- ง. การควบคุม
- จ. การแก้ไข

คำตอบ ข. การปรับตัวหรือการเปลี่ยนแปลงเพื่อรองรับเหตุการณ์ในอนาคตส่วนใหญ่เกี่ยวกับเรื่องของการปรับโครงสร้าง สร้างและพัฒนาทักษะความรู้ของพนักงาน

9.ตำแหน่งประธานบริษัท ผู้อำนวยการ เป็นตำแหน่งผู้บริหารระดับใด

- ก. ผู้บริหารระดับต่ำ
- ข. ผู้บริหารระดับต้น
- ค. ผู้บริหารระดับกลาง
- ง. ผู้บริหารระดับผู้เชี่ยวชาญ
- จ. ผู้บริหารระดับสูง

คำตอบ จ. ผู้บริหารระดับสูงยกตัวอย่างเช่น อธิบดี ประธานบริษัท ผู้อำนวยการ

10.ผู้บริหารระดับใดที่จำเป็นต้องมีทักษะด้านเทคนิคการทำงานมากที่สุด

- ก. ผู้บริหารระดับต่ำ
- ข. ผู้บริหารระดับต้น
- ค. ผู้บริหารระดับกลาง
- ง. ผู้บริหารระดับผู้เชี่ยวชาญ
- จ. ผู้บริหารระดับสูง

คำตอบ ข. ผู้บริหารระดับต้นจำเป็นต้องมีทักษะด้านเทคนิคการทำงานมากที่สุดทั้งนี้ต้องมีการสอนให้แก่ผู้ได้บังคับบัญชา

.....

ภาคผนวก ง

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล	นางยุพา ไทยพิทักษ์
วุฒิการศึกษา	ปริญญาตรีบริหารธุรกิจ การจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์
สถานที่ทำงาน	วิทยาลัยอาชีวศึกษาสาสนบริหารธุรกิจ
ประสบการณ์	บริษัทซีเกทเทคโนโลยี วิทยาลัยอาชีวศึกษาสาสนบริหารธุรกิจ
ผลงานทางวิชาการ	รายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ความรู้เกี่ยวกับงานอาชีพ เรื่อง องค์กรและการจัดการองค์กร ของนักเรียนชั้น ปวช .1/4 ที่สอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบแบ่งกลุ่ม